

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-03656/21-8

U S N E S E N Í

Úřad pro ochranu osobních údajů jako orgán příslušný podle § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů rozhodl dle § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve věci přezkumného řízení, zahájeného usnesením ze dne 17. 9. 2021, č. j. UOOU-03656/21-4, na základě podnětu pana XXXXX, bytem XXXXX, k zahájení přezkumného řízení, t a k t o:

Přezkumné řízení k rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 13. 8. 2021, č. j. E56324/21/MMR/2, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj o odmítnutí žádosti ze dne 14. 5. 2021, č. j. E52261/2021 a zamítnut žadatelův rozklad,

se podle § 97 odst. 1 správního řádu zastavuje.

Odůvodnění

I.

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) obdržel dne 24. 8. 2021 podnět pana XXXXX, bytem XXXXX (dále jen „žadatel“), k zahájení přezkumného řízení rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj (dále také „nadřízený orgán“ nebo „ministryně“) ze dne 13. 8. 2021, č.j. E56324/21/MMR/2, kterým byl, ve smyslu ustanovení § 90 odst. 5 a § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnut žadatelův rozklad, a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále také „povinný subjekt“) ze dne 14. 5. 2021, č.j. E52261/2021, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podané dne 16. 4. 2021 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).

Z obsahu žadatelova podnětu vyplynulo, že s rozhodnutím povinného subjektu ani nadřízeného orgánu nesouhlasí. Podle názoru žadatele neměl povinný subjekt žádný důvod

k odmítnutí požadované informace, jelikož ta, dle žadatele, byla zaznamenána v písemné podobě. Žadatel dále nesouhlasil, že by požadovanou informací bylo možné vyhodnotit jako dotaz na názor nebo požadavek k vytvoření nové informace, neboť požadovaná informace se, dle jeho vyjádření, týká právního ustanovení pro posouzení hlukové studie v územním řízení, podle kterého je stavební úřad povinen postupovat. K rozhodnutí nadřízeného orgánu žadatel uvedl, že jej považuje za vydané v rozporu s právními předpisy. Žadatel dále namítl neúplnou dataci předmětného rozhodnutí nadřízeného orgánu, neboť v jeho obsahu je ručně uvedeno datum vydání bez vyznačení letopočtu. Žadatel rovněž zpochybňuje, zda toto rozhodnutí skutečně vydal nadřízený orgán, což dovozuje z toho, že dotčené rozhodnutí je pouze opatřeno podpisovým razítkem (faksimile), nikoli vlastnoručním podpisem ministryně.

Úřad v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu posoudil podání podle jeho obsahu. Z podání je zřejmé, že žadatel se domáhá zrušení rozhodnutí nadřízeného orgánu ze dne 13. 8. 2021, č.j. E56324/21/MMR/2, z výše uvedených důvodů. Úřad si v této souvislosti vyžádal dne 31. 8. 2021 od nadřízeného orgánu prostřednictvím povinného subjektu příslušné rozhodnutí včetně spisového materiálu za účelem posouzení důvodnosti podnětu k zahájení přezkumného řízení. Stanovisko povinného subjektu včetně dotčeného rozhodnutí a spisového materiálu bylo Úřadu postoupeno dne 10. 9. 2021 v elektronické podobě.

Po posouzení předmětného rozhodnutí o rozkladu dospěl Úřad k následujícímu závěru. S odkazem na ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu Úřad na základě obdrženého podnětu posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí, respektive je povinen posoudit, zda rozhodnutí nadřízeného orgánu o rozkladu bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy. Podnět účastníka řízení není návrhem na zahájení řízení. Úřad tedy není vázán konkrétními námitkami, které žadatel ve svém podnětu uvedl.

Úřad po posouzení rozhodnutí nadřízeného orgánu shledal, že v uvedeném případě existují pochybnosti, zda bylo rozhodnutí vydáno v souladu s platnými právními předpisy. Úřad rovněž shledal, že bude nutné podrobit přezkumnému řízení nejen rozhodnutí nadřízeného orgánu, ale v souladu s ustanovením § 95 odst. 3 správního řádu i rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 5. 2021, č.j. E52261/2021. Úřad proto přistoupil k postupu dle ustanovení § 95 odst. 1 správního řádu, jelikož, po předběžném posouzení dotčeného rozhodnutí nadřízeného orgánu, má důvodné pochybnosti o tom, zda toto bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy.

V souladu s ustanovením § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je Úřad oprávněn přezkoumávat v přezkumném řízení rozhodnutí nadřízeného orgánu. V souladu s ustanovením § 20 odst. 4 citovaného zákona se na přezkumné řízení vztahují ustanovení správního řádu. Lhůty pro zahájení přezkumného řízení uvedené v ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu byly v daném případě splněny, když řízení je zahájeno na základě podnětu doručeného dne 24. 8. 2021, přičemž rozhodnutí nadřízeného orgánu bylo vydáno dne 13. 8. 2021. Úřad proto dne 17. 9. 2021 vydal usnesení č.j. UOOU-03656/21-4, kterým přezkumné řízení zahájil.

II.

Po zahájení přezkumné řízení a posouzení postoupené spisové dokumentace v elektronické podobě shledal Úřad za nezbytné seznámit se s originálem rozhodnutí nadřízeného orgánu ze dne 13. 8. 2021, č.j. E56324/21/MMR/2, a to mimo jiné i z důvodu žadatelem uplatněných námitek v jeho podnětu k přezkumnému řízení. O originál tohoto rozhodnutí byl povinný subjekt požádán dne 12. 10. 2021 pod č.j. UOOU-03656/21-5 s tím, aby toto rozhodnutí zaslal Úřadu do 12. 10. 2021. Po neúspěšném pokusu o vyžádání originálu zmíněného dokumentu, byl povinný subjekt opětovně požádán o jeho postoupení výzvou ze dne 21. 12. 2021, č.j. UOOU-03656/21-6 se stanovenou lhůtou do 3. 1. 2022. Dne 7. 1. 2022 byl Úřadu doručen originál předmětného rozhodnutí nadřízeného orgánu.

Ke shrnutí procesního vývoje do doby podání podnětu k přezkumnému řízení uvádí Úřad následující. Žadatel se na povinný subjekt obrátil s žádostí poskytnutí informace ze dne 16. 4. 2021, týkající se odborného posouzení hlukové studie v územním řízení v součinnosti se zákonem. Žadatel v této žádosti vyslovil mj. následující požadavek: *„Požaduji od ministerstva, jako ústředního orgánu státní správy na úseku územního plánování a stavebního řádu právně závaznou informaci týkající se odborného posouzení hlukové studie v územním řízení. Buď platí § 34 správního řádu, nebo platí § 37 odst. 2 stavebního zákona. Informaci požaduji podle § 4a odst. 2 písm. a) InfZ, tj. v listinné podobě na hlavičkovém papíru s otiskem úředního razítka ministerstva.“* Jelikož povinný subjekt na žadatelovu žádost nereagoval ve stanovené lhůtě dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., podal žadatel dne 13. 5. 2021 stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace ve smyslu § 16a odst. 1 písm. b) citovaného zákona. Povinný subjekt ve lhůtě stanovené § 16a odst. 5 téhož zákona žadatelovu žádost vyřídil vydáním rozhodnutí ze dne 14. 5. 2021, č.j. E52261/2021, kterým jeho žádost odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 uvedeného zákona. Povinný subjekt primárně vyhodnotil žádost žadatele za dotaz na názor, přičemž dále uvedl, že konkrétně žadatelem požadovanou informaci považuje za neexistující. Povinný subjekt zároveň dne 14. 5. 2021 pod č.j. E52261/219 zaslal kromě výše uvedeného rozhodnutí své vyjádření, ve kterém se žadateli jednak omluvil za prodlení při vyřizování jeho žádosti, a dále žadateli v obecné rovině sdělil některé souvislosti mezi správním řádem a zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí povinného subjektu napadl žadatel dne 27. 5. 2021 rozkladem (označeným žadatelem jako odvolání), o němž rozhodl nadřízený orgán výše citovaným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2021, č.j. E56324/21/MMR/2.

III.

Úřad, který ve smyslu § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., je oprávněn přezkoumat rozhodnutí nadřízeného orgánu v přezkumném řízení, přezkoumal výše uvedené rozhodnutí po věcné stránce z hlediska zákonnosti a také v rozsahu námitek žadatele souvisejících s tvrzenými formálními nedostatky dotčeného rozhodnutí nadřízeného orgánu. Úřad ve smyslu § 20 odst. 4 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 95 odst. 3 správního řádu přezkoumal i rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 5. 2021, č. j. E52261/2021.

III a).

Předmětem prvotního posouzení Úřadem bylo, zda byla primárně povinný subjekt vyhodnotil žadatelovu žádost jako dotaz na názor v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a výkladovou praxí dostupnou z relevantní judikatury k tomuto ustanovení, k čemuž Úřad dále využil podpůrně komentované znění citovaného zákona. V případě aplikace ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu vyhodnocení žádosti jako dotazu je nejprve nutné vyhodnotit obsah žadatelovy žádosti, zda se jedná o žádost o sdělení názoru na určitou záležitost, který povinný subjekt má dle požadavku teprve zaujmout, a na straně druhé žádost o poskytnutí informace o názoru (stanovisku), které povinný subjekt jako svůj názor již zaujal (resp. podle tvrzení žadatele tak učinil) a ve smyslu § 3 odst. 3 citovaného zákona zaznamenal. Pouze v prvním případě se totiž bude jednat o situaci předvídanou § 2 odst. 4 uvedeného zákona, zatímco v případě druhém bude žádost směřovat k poskytnutí již existující informace, kterou lze poskytnout.

Úřad k předchozímu odstavci dodává, že **v obecné rovině žádosti požadující „(do)vysvětlení“ postupů či stanovisek povinných subjektů lze podřadit pod typovou skupinu žádostí, které lze podřadit pod dotaz na názor.** Takové žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu, typicky žádost o sdělení, z jakého důvodu povinný subjekt vydal konkrétní rozhodnutí, proč se v rámci určitého materiálu nezabýval též určitým v žádosti uvedeným problémem, z jakého důvodu nebyl určitým způsobem činný apod. I v těchto případech platí, že povinný subjekt může žadateli „trpělivě vysvětlovat“, může však též žádost odmítnout s odkazem na § 2 odst. 4 citovaného zákona (k tomu srovnej s bodem 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-64). V tomtéž rozhodnutí Nejvyšší správní soud připomněl, že žádost o poskytnutí informací není specifickým opravným prostředkem, jehož prostřednictvím by měl účastník řízení brojit proti rozhodnutím či postupům správních orgánů, s nimiž nesouhlasí (srovnej dále s FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 76-79).

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č.j. 7 As 382/2018, byl soudem vysloven názor, z jehož obsahu vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 citovaného zákona brání povinný subjekt před tím, aby se na něj žadatelé v režimu informačního zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení výkladu správním orgánem vydaného rozhodnutí, vysvětlení výstupů z jeho činnosti apod. Obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č.j. 7 As 95/2019, se ve svém obsahu ztotožnil s výše uvedenými závěry.

V případě postupu povinného subjektu Úřad shledal, že předmětem žádosti o informace bylo poskytnutí „*právně závazné informace týkající se odborného posouzení hlukové studie v územním řízení*“, přičemž tato informace má souvislost souviset s označenou listinou v žadatelově žádosti jako „*stanovisko týkající se posouzení hlukové studie v územním řízení*“, přičemž tuto listinu měl dle tvrzení žadatele vyhotovit odbor územně a stavebně právní povinného subjektu. Z obsahu této žádosti dále vyplynulo, že uvedené stanovisko ze dne 29. 8. 2005 pod č.j. 24118/05-63/1991 postoupil povinný subjekt na XXXXX, odboru regionálního XXXXX, a rovněž XXXXX.

Úřad tak shledal, že vyhodnocení žadatelovy žádosti jako dotazu na názor provedl povinný subjekt v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a výše citovanou judikaturou, neboť svým obsahem žádost směřuje k dovysvětlení postupu povinného

subjektu v již zaujatém stanovisku ze dne 29. 8. 2005 k posouzení hlukové studie v územním řízení. Z tohoto důvodu, kdy povinný subjekt požadovanou „*právně závaznou informaci*“ na základě žadatelovy žádosti nevytvořil, nemohlo se ani jednat o informaci zaznamenanou ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., tedy informaci neexistující, přičemž neexistence této informace nebyla zásadním důvodem, pro který povinný subjekt žádost odmítl. Úřad rovněž neshledal, že by stručné odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu zakládalo jeho nepřezkoumatelnost, což ostatně např. vyloučil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 As 229/2014-48. V tomto ohledu Úřad shledal rozhodnutí povinného subjektu za řádně zdůvodněné, respektive je z něj zřejmé, jakým způsobem a proč povinný subjekt žádost odmítl z důvodu vyhodnocení této žádosti jako dotazu na názor, přičemž pro poskytnutí takové informace je dána výlučka v ustanovení § 2 odst. 4 citovaného zákona.

Úřad však po formální stránce přezkoumávaného rozhodnutí povinného subjektu shledal, že drobného pochybení se povinný subjekt dopustil, pokud v poučení svého rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 5 správního řádu neuvedl, kdo o podaném rozkladu rozhoduje. Ačkoli tento údaj v poučení tohoto rozhodnutí chybí, nejedná se dle Úřadu o závažnou vadu rozhodnutí, respektive nezákonnost, pro níž by muselo být toto rozhodnutí zrušeno. Ostatně z dosavadního vývoje v této věci nevyplývá, že by absencí údaje o tom, kdo o rozkladu rozhoduje, zasáhlo do procesních práv žadatele, pokud navíc byl jeho rozklad projednán. Je však nutné zmínit, že povinný subjekt by se těchto formálních vad neměl do budoucna dopouštět.

III b).

K rozhodnutí nadřízeného orgánu Úřad uvádí, že tento ve svém odůvodnění nejprve zrekapituloval procesní vývoj v dané věci a následně se s argumentací uvedenou v rozhodnutí povinného subjektu ztotožnil, přičemž doplnil, že v uvedeném případě by se jednalo i o vytváření nové informace, přičemž tento důvod ostatně rovněž vyplývá z ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Jak Úřad naznačil výše, po důkladném seznámení se s obsahem spisového materiálu a předmětné žádosti bylo shledáno, že žadatelova žádost je svým obsahem dotazem na názor k zaujatému stanovisku povinného subjektu ze dne 29. 8. 2005, č.j. 24118/05-63/1991. Pokud z tohoto důvodu povinný subjekt žádost odmítl, což je evidentní, pak nadřízený orgán, který se s tímto názorem povinného subjektu ztotožnil, postupoval v souladu s ustanovením § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu. V uvedeném ohledu neshledal Úřad postup nadřízeného orgánu za nezákonný.

Úřad se však s ohledem na žadatelem uplatněné námitky zabýval zhodnocením tvrzených formálních vad. V tomto ohledu Úřad nejprve uvádí, že pokud na vyhotoveném rozhodnutí absentuje datum jeho vydání, je toto nepochybně vadou, kterého by se měl nadřízený orgán vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit (srovnej s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č.j. 7 As 23/2011-82). Stejně tak chybějící podpis oprávněné úřední osoby nebo otisk úředního razítka není podle judikatury zpravidla podstatnou vadou, nezpůsobuje-li pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti.

Žadatelé dávají Úřad za pravdu, že z postoupené elektronické kopie dotčeného rozhodnutí, je evidentní absence letopočtu, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno. I přes tuto formální, spíše však písarskou vadu lze z jeho obsahu shledat, že toto rozhodnutí bylo nepochybně vydáno poté, co žadatel podal dne 27. 5. 2021 rozklad proti rozhodnutí povinného subjektu. Úřad navíc prověřením originálu tohoto rozhodnutí, který si prostřednictvím povinného subjektu vyžádal, zjistil, že originál tohoto rozhodnutí datum v úplném formátu, tedy i s uvedením letopočtu, obsahuje. I přes tuto odlišnost, kterou originál rozhodnutí a jeho stejnopis, který byl žadatelé zaslán, vykazují, nebylo Úřadem shledána pochybnost ohledně skutečného data vydání tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutí nadřízeného originálu (elektronická kopie i písemný originál) skutečně neobsahuje otisk úředního razítka, což je pochybením, kterého se nadřízený orgán při vyhotovení tohoto rozhodnutí dopustil, neboť požadavek otisku úředního razítka pro písemné rozhodnutí je explicitně stanoven v § 69 odst. 1 správního řádu. K obecné absenci úředního razítka správního rozhodnutí se Úřad odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č.j. 1 As 229/2014-48, kde v bodu 26. zdejší soud k formálním vadám správního rozhodnutí uvedl, že: „*správní rozhodnutí skutečně musí obsahovat otisk úředního razítka (srov. § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), jeho vyhotovení, popř. poštovní zásilka pak musí obsahovat údaj „vypraveno dne:“ [srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu]. Absence těchto náležitostí tedy zakládá nezákonnost rozhodnutí. Ne každá nezákonnost rozhodnutí však nutně musí vést k jeho zrušení (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, č.j. 7 As 23/2011-82). V případě absence otisku razítka by byl důvod pro zrušení rozhodnutí, pokud by toto pochybení vrhalo pochybnost na to, kdo předmětné rozhodnutí vydal. Absence údaje o vypravení rozhodnutí by zase hrála roli, byla-li by předmětná otázka dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí žalovaným, popřípadě jeho nečinnost.“ V souladu s judikatorním výkladem se Úřad touto námitkou zabýval a dospěl k závěru, že tato formální vada by v uvedeném případě nevedla ke zrušení tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení, neboť nevyvstala důvodná pochybnost o tom, že příslušný nadřízený orgán rozhodnutí vydal, byť tak očividně učinil po uplynutí zákonem stanovené lhůty vyplývající z ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb.*

S výše uvedenou náležitostí písemného rozhodnutí souvisí i žadatelem rozporovaný podpis oprávněné úřední osoby, který je rovněž obligatorní náležitostí písemného rozhodnutí dle § 69 odst. 1 správního řádu. Z postoupené spisové dokumentace, respektive elektronické kopie předmětného rozhodnutí je evidentní, že podpis oprávněné úřední osoby (podpis ministryně) obsahuje. Z originálu dodatečně postoupeného rozhodnutí nadřízeného orgánu je podpis oprávněné úřední osoby rovněž zřejmý, byť se i dle vyjádření povinného subjektu v jeho stanovisku k podnětu na přezkumné řízení ze dne 9. 9. 2021 jedná o faksimile podpisu ministryně. K tomuto postupu navíc povinný subjekt ve svém stanovisku dodal, že tento postup je běžně užívaný ve všech podobných případech a rozhodně, dle vyjádření povinného subjektu, se nejedná o snahu rozkladové komise obcházet nadřízený orgán (zde ministryni) v jeho rozhodovací činnosti.

K tomuto však Úřad dodává, že nutné užití vlastnoručního podpisu oprávněné úřední osoby namísto faksimile tohoto podpisu výslovně správní řád nestanoví. Přístup v praxi správních orgánů je však takový, že užití vlastnoručního podpisu zpravidla převažuje.

K otázce využití vlastnoručního či jiného typu podpisu oprávněné úřední osoby na předmětném správním rozhodnutí lze podpůrně odkázat na komentovaný znění

správního řádu (JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 453-454.) kde k ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu je uvedeno následující: „Smyslem podpisu je obecně vyjádření skutečnosti, že dané rozhodnutí je skutečně „projevem vůle“ příslušného správního orgánu. Navíc nelze spatřovat žádnou překážku v tom, aby byl připojen právě podpis vlastnoruční (i když by bylo rozhodnutí větší množství, jejich zpracování zabere nepochybně více času než jejich „pouhé“ podepsání), a jak jsme uvedli v předchozím odstavci, u stejnopisů rozhodnutí správní řád výslovně předpokládá pro úřední osobu jednodušší přístup k podepisování. Není tedy podle našeho názoru žádný logický důvod ani žádná překážka k tomu, aby podpis na správních rozhodnutích nebyl vlastnoruční vždy. Na druhou stranu se nedomníváme, že by absence vlastnoručního podpisu způsobovala zásadní nezákonnost či nicotnost takového rozhodnutí. Jak totiž vyplývá například z rozhodnutí NSS 2 Azs 5/2004, rozhodnutí správního orgánu není nicotné bez přistoupení dalších okolností jen proto, že není podepsáno oprávněnou osobou. O nicotnost by se ale mohlo jednat tehdy, pokud by absence podpisu oprávněné osoby odrážela skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno bez vědomí oprávněné osoby.“ Úřad s přihlédnutím k žadatelovým konkrétním námitkám neshledal, že by rozhodnutí nadřízeného orgánu nebylo jím vydáno.

IV.

Úřad po vyhodnocení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí nadřízeného orgánu uvádí, že nadřízený orgán, který svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, nepochybil zásadním způsobem, aby bylo jeho rozhodnutí bylo nutné v přezkumném řízení zrušit. I Úřadem shledané formální vady, kterých by se měly dotčené správní orgány do budoucna vyhnout, nezpůsobují nepřezkoumatelnost dotčených rozhodnutí. Výrok i odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu jsou uvedeny v souladu s právními předpisy, ačkoli poučení obsahuje drobnou formální vadu, která však nijak nezasáhla do procesních práv žadatele. Výrok i poučení přezkoumávaného rozhodnutí nadřízeného orgánu nebyl Úřadem shledán v rozporu s právními předpisy. Formální vady jako absence úplného znění data na stejnopisu rozhodnutí, které bylo žadateli doručeno a absence úředního razítka nezakládají samy o sobě důvod, pro který by muselo být rozhodnutí nadřízeného orgánu zrušeno.

S ohledem na uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení

Proti tomuto usnesení se ve smyslu § 76 odst. 5 věty třetí správního řádu se nelze odvolat.

Praha 27. ledna 2022

Mgr. Filip Jebavý
pověřený zastupováním
vedoucího oddělení přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

- 1) XXXXX
- 2) Ministerstvo pro místní rozvoj, odbor komunikace, Staroměstské náměstí 932/6,
110 15 Praha 1, IS DS: 26iaava